

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/305/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4211224125
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2012:4211224125.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o. so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o. so sídlom Bratislava, Údernícka 5, proti žalovaným: 1. J. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom X., XX. G., 2. H. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom X., E. B. S. 1364/31, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných: Spotrebiteľské združenie OSA so sídlom Bratislava, Fedinova 9, zastúpeného HKP Legal, s. r. o. so sídlom Bratislava, Sasinkova 6, o zaplatenie 3.724,78 eura s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 7. augusta 2012, č. k. 13C/97/2012-61, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka m e n í takto:

Žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 356,93 eura, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 50,18 eura na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie o zaplatenie sumy 3.724,78 eura s 14,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.454,95 eura od 01. 03. 2008 do zaplatenia zastavil, žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaným náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 159,17 eura na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane žalovaných, č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX., do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Posledným výrokom vrátil žalobcovi zo zaplateného súdneho poplatku za návrh sumu 216,37 eura prostredníctvom Daňového úradu Bratislava, po právoplatnosti tohto rozhodnutia. V dôvodoch svojho rozhodnutia konštatoval, že späťvzatie návrhu je v dispozícii žalobcu, a preto konanie podľa ustanovenia § 96 ods. 1 OSP v celom rozsahu zastavil. V súlade s § 11 ods. 3, 4 zákona č. 71/1992 Zb. vrátil žalobcovi zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 223,- eur, sumu 216,37 eura, teda mu vrátil súdny poplatok za návrh krátený o 6,63 eura, cestou príslušného daňového úradu. Rozhodnutie o náhrade trov konania, ktorého predmetom bol nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, založil na ustanovení § 146 ods. 2 OSP prvá veta. Mal za to, že žalobca, bez zavinenia žalovaných, zobral návrh v celom rozsahu späť pred prvým pojednávaním. Teda v danej veci sa konanie muselo zastaviť pre správanie žalobcu. Keďže nemal preukázaný žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa pre postup podľa § 150 ods. 1 OSP, ustálil, že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných náhradu trov konania vo výške 159,17 eura, pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za dva úkony právnej pomoci (prevzatie veci a podanie vyjadrenia) po 58,69 eura za úkon (analogicky podľa § 11 ods. 1 písm. b/ vyhlášky, keďže považoval za zrejmé, že išlo o zastupovanie spotrebiteľského združenia

advokátom v spore zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom pre absenciu úspešného účastníka konania nebola možná aplikácia § 11 ods. 2 vyhlášky), dva režijné paušály po 7,63 eura a 20% DPH. Žalovaným náhradu trov konania nepriznal, keďže týmto žiadne trovy konania nevznikli a ani postupom podľa § 151 ods. 1 OSP žalovaní nenavrhlí rozhodnúť o povinnosti žalobcu nahradiť trovy konania. Záverom poukázal na súlad rozhodnutia o náhrade trov konania s inými rozhodnutiami krajských súdov, rozsudkom ESLP a názormi Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Uznesenie súdu prvého stupňa v časti, ktorou súd zaviazal žalobcu na úhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, dôvodiac ho nesprávnym právnym posúdením veci. S poukazom na § 93 ods. 1, 2 OSP, § 142 ods. 1 OSP, § 146 ods. 2 OSP, § 150 ods. 1, 2 OSP vyjadril nesúhlas s rozhodnutím súdu, nakoľko ho považoval za zjavne neodôvodnené, obsahujúce znaky arbitrárnosti. Mal za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva (obdobný názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí pod sp. zn. 6Co/141/2012). Okrem toho nevidel význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Zdôraznil, že v danom prípade nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. Bol tiež toho názoru, že ak sa združenie rozhodne využiť pre zastupovanie v konaniach pomoc advokáta, musí trovy právneho zastúpenia znášať z vlastných prostriedkov, pretože v opačnom prípade by jeho konanie vytváralo dojem účelovosti, čo ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. 5Co/26/2012. Dodal, že účelom právneho zastúpenia je predovšetkým zastupovanie záujmov svojho klienta, avšak v danom prípade možno konštatovať, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je nadbytočné, účelové a nevhodné, keďže združenie sa samo, reflektujúc k stanovám, prezentuje ako inštitúcia spôsobilá na ochranu spotrebiteľa aj v rámci súdneho konania. Zastal názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nevhodnosti konania, a na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať použitím ust. § 150 OSP a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. V tejto súvislosti poukázal aj na právny názor vyslovený Krajským súdom v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 16Co/100/2012, v ktorom súd poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03. Zároveň namietal aj to, že rozhodnutie o náhrade trov konania za úkon právnej služby prevzatie a príprava právneho zastúpenia je nepreskúmateľné, nakoľko z rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom sa právny zástupca oboznámil so spisovým materiálom. Navyše mal za to, že vyjadrenia právneho zástupcu v konaní sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach, pričom opäť zdôraznil, že takéto úkony má prioritne vykonávať samotný vedľajší účastník, a preto trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka podľa neho neboli účelne vynaložené. Poukázal pritom na mnohé rozhodnutia okresných a krajských súdov. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania preskúmal a v zmysle ustanovenia § 220 OSP ho zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil aj trovy konania v odvolacom konaní vo výške 19,12 eura s DPH.

Okrem žalobcu podal odvolanie proti tomuto uzneseniu v časti výšky priznanej náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi aj vedľajší účastník, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v nesprávnej aplikácii ust. § 11 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb na prejednávanej veci. Bol toho názoru, že aplikácia ust. § 11 ods. 1 písm. b) vyhlášky na daný skutkový stav nebola náležitá. Poukázal pritom na skutočnosť, že vedľajší účastník na strane žalovaného nie je samotným spotrebiteľom, ale právnickou osobou založenou za účelom ochrany práv spotrebiteľov. Okrem toho bol toho názoru, že žalovaný bol v spore úspešný práve v dôsledku úkonov vedľajšieho účastníka stojaceho na jeho strane a to tým spôsobom, že žalobca bol kvôli vznesenej námietke premlčania zo strany vedľajšieho účastníka nútený vziať návrh na začatie konania späť a následne bolo konanie v celom rozsahu zastavené. Dodal, že ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) vyhlášky by sa nemalo aplikovať v prospech žalobcu, ale výlučne v prospech žalovaného, teda výlučne v prípadoch, ak by bol klient - spotrebiteľ povinný nahradiť svojmu právnenému zástupcovi - advokátovi trovy konania. Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd mal v prejednávanej veci o náhrade trov konania rozhodnúť podľa ust. § 10 ods. 2 vyhlášky v spojitosti s ust. § 10 ods. 1 vyhlášky, a teda priznať vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 356,93 eura, čiže tak, ako si ju v konaní riadne uplatnil a špecifikoval. V ostatnej časti sa plne stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa na prejednanú vec. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti

navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v časti výroku o výške priznanej náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi zmenil tak, že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 356,93 eura na účet právneho zástupcu.

K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril vedľajší účastník na strane žalovaných. Namietal, že do konania vstúpil oznámením, ktorým zároveň vzniesol námietku premlčania obsahujúcu relevantnú právnu argumentáciu, ktorá mala preukázateľne za následok späťvzatie návrhu na začatie konania. Dodal, že námietka premlčania pritom nebola daná zo strany hlavného účastníka a nemohla byť daná ani zo strany súdu. Bez právneho posúdenia veci a bez vznesenia námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka by v danom konaní nemohlo byť na ňu zo strany súdu prihliadnuté, pričom považoval za možné a aj pravdepodobné, že hlavný účastník by bol vo veci neúspešný obdobne ako boli neúspešní mnohí ďalší spotrebiteľia, od ktorých žalobca vymáhal premlčané nároky v prevažnej väčšine zo spotrebiteľských zmlúv, ktoré navyše obsahovali aj neprijateľné podmienky. Okrem toho zastal názor, že pokiaľ by súd chcel aplikovať argumenty žalobcu na všetky konania, nemohol by pre prípad plného úspechu žalobcu v konaní, priznať žalobcovi náhradu trov konania, pretože žalobca je obchodnou spoločnosťou, ktorá skupuje pohľadávky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv a samotný žalobca je v konaniach zastúpený advokátom, na základe čoho si žalobca v konaniach uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia, pričom právny zástupca žalobcu taktiež používa pre množstvo prípadov štruktúrou aj právnu argumentáciu podobné podania. Vzhľadom na uvedené považoval argumentáciu žalobcu za tendenčnú a irelevantnú. Ustálil, že v predmetnom konaní neexistuje dôvod na nepriznanie práva na náhradu trov vedľajšiemu účastníkovi, pretože je nepochybné, že dôvodom späťvzatie návrhu na začatie konania súdom bolo uplatnenie námietky premlčania vedľajším účastníkom. Zároveň považoval za nepochybné, že žalobca sa od počiatku konania spoliehal na právnu negramotnosť spotrebiteľov a neúspech v konaní mu privodilo až vznesenie námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka. To podľa neho znamenalo, že žalovaný bol v konaní úspešný vďaka úkonu vedľajšieho účastníka. Vo svojom vyjadrení poukázal aj na ustanovenia § 93 ods. 2, 3, 4 OSP, § 3 ods. 4, 5, § 25 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj na skutočnosť, že spotrebiteľské združenie OSA je občianskym združením založeným za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov a prejednávaná právna veci je typickým spotrebiteľským sporom. V kontexte uvedeného považoval stanovisko žalobcu popierajúce význam právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka za účelové a zjavne nesprávne. Výklad, ktorý by z uplatňovania práv vedľajšieho účastníka vylúčil možnosť dať sa právne zastúpiť, považoval nielen za absurdný, ale najmä za odporujúci zákonom SR a tiež predpisom EÚ. S poukazom na rozhodnutia krajských súdov ustálil, že vedľajšiemu účastníkovi nie je možné odoprieť právo dať sa zastúpiť advokátom. Dodal pritom, že právo na zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom jasne deklaruje aj Rozsudok Súdneho dvora zo dňa 22. 12. 2010, vo veci C-279/09. Okrem toho bol toho názoru, že v predmetnom konaní neexistoval ani dôvod na aplikáciu § 150 OSP. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti považoval odvolanie žalobcu za nesprávne, nedôvodné, tendenčné a irelevantné. Záverom žiadal aj o priznanie náhrady trov odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 187,63 eura s DPH za dva úkony právneho zastúpenia.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka uviedol, že sa pridriava svojich tvrdení uvedených v odvolaní a má za to, že v predmetnom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Zastal názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. A ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania. Považoval za zrejmé, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné. Vzhľadom na to, že združenie udelilo právnomu zástupcovi generálnu plnú moc, z ktorej vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnych služieb bez ďalšieho konkrétneho pokynu združenia, vyjadril dôvodnú pochybnosť, či samotný vedľajší účastník mal vedomosť o tom, že vstúpil do predmetného konania. Z uvedeného považoval za zrejmé, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. V tejto súvislosti upozornil aj na to, že právny zástupca vedľajšieho účastníka sa o predmete konania dozvedel až po vstupe do konania, teda až po tom ako mu bol zaslaný návrh.. Poukázal pritom na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/91/2012. Zároveň zdôraznil, že nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi súd neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, keďže

tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Zastal názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa a žiadne z nich nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Zdôraznil, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať použitím ust. § 150 OSP a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať.

Žalovaní v 1. a 2. rade písomné vyjadrenie k odvolaniam nepodali.

Odvolačný súd preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je dôvodné a uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť.

Predmetom konania bola žaloba žalobcu, doručená súdu prvého stupňa dňa 22. 12. 2011, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť mu sumu 3.724,78 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,25% ročne zo sumy 3.454,95 eura od 01. 03. 2008 do zaplataenia a súdny poplatok vo výške 223 eur. Svojho nároku sa domáhal na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. OZ dňa 29. 02. 2008 medzi postupcom VOLKSBANK Slovensko, a. s. a žalobcom. Postupca postúpil na žalobcu pohľadávku voči žalovaným v 1. a 2. rade, ktorá vznikla z titulu Zmluvy č. 245137 zo dňa 03. 08. 2004, uzatvorenej medzi postupcom a žalovanými. V priebehu konania dňa 07. 06. 2012 oznámil vstup do konania vedľajší účastník - Spotrebiteľské združenie OSA, ktorý zároveň požiadal i o doručenie návrhu na začatie konania a tiež vzniesol námietku premlčania. Okrem toho požiadal aj o priznanie náhrady trov konania, ktoré vyčíslil v podaní doručenom súdu prvého stupňa dňa 06. 08. 2012.

Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 22. 06. 2012 žalobca zobral žalobný návrh na začatie konania v zmysle § 96 ods. 1 OSP späť v celom rozsahu, žiadal konanie zastaviť a zároveň požiadal o vrátenie súdneho poplatku. Navrhol, aby súd o trovách vedľajšieho účastníka rozhodol v zmysle § 150 OSP.

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením konanie zastavil, žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 159,17 eura na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane žalovaných č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Uvedené uznesenie napadli v zákonnej lehote žalobca i vedľajší účastník vo výroku, ktorým súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 159,17 eura na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane žalovaných.

Podľa § 146 ods. 2 OSP, ak niektorý z účastníkov zavinil, že sa konanie muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa § 137 OSP, trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky priznáva každému právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi. Pod pojem každý spadá aj vedľajší účastník konania. Vedľajší účastník nie je vylúčený z voľby, akým spôsobom si toto základné právo (na právnu pomoc v konaní pred súdmi) uplatnil, ale musí počítať s tým, že aj vo vzťahu k nemu bude súd skúmať, či trovy konania boli účelne vynaložené a či je dôvod na priznanie náhrady trov proti neúspešnému účastníkovi.

Ak zastavuje súd konanie z dôvodu späťvzatia návrhu, zaoberá sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania najprv tým, či niektorý z účastníkov zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie toho, že konanie muselo byť zastavené, môže spočívať v tom, že účastník vzal návrh na začatie konania späť, pričom zavinenie je vždy potrebné posudzovať výlučne z procesného hľadiska. Tam, kde došlo k zavinenej zastaveniu konania, súd prizná ostatným účastníkom náhradu trov konania, ktoré boli v konaní účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva.

V preskúmvanej veci je nesporné, že podaním zo dňa 19. 06. 2012 žalobca zobral svoj žalobný návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť. Súd prvého stupňa správne v zmysle ust. § 96 ods. 1 OSP konanie zastavil, pričom je nesporné, že zastavenie konania zavinil žalobca, a preto tu nastupuje v zmysle § 146 ods. 2 OSP povinnosť toho, kto zavinil zastavenie konania nahradiť druhej strane náhradu trov konania, ktoré účelne vynaložili na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Žalovaným v 1. a 2. rade v tomto konaní nevznikli žiadne trovy, pretože sa im nepodarilo doručiť ani žalobný návrh na začatie konania. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa správne žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal trovy konania. Keďže na druhej strane okrem žalovaných v 1. a 2. rade vystupoval aj vedľajší účastník, ktorému nielenže trovy konania vznikli, ale aj žiadal priznať ich náhradu, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2 prvá veta OSP, ako aj správne s poukazom na § 93 ods. 4 OSP ustálil, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. V tejto veci je možné vyvodiť záver, že vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná aj náhrada trov konania, ale len v tých prípadoch, kedy právo na náhradu trov konania vznikne účastníkovi, ktorého v konaní vedľajší účastník podporoval. Ak je cieľom združení na ochranu spotrebiteľa presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov a právom spotrebiteľa chrániť a presadzovať svoje oprávnené záujmy aj prostredníctvom združení na ochranu spotrebiteľov, musí sa súd, ak sa združenie na ochranu spotrebiteľa zúčastní konania ako zástupca účastníka alebo vedľajší účastník na strane spotrebiteľa zaoberať tým, či takéto trovy konania boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa. Vedľajšiemu účastníkovi umožňuje vstúpiť do konania ust. § 93 ods. 2 a 3 OSP a to i z vlastného podnetu, pričom vstup vedľajšieho účastníka žalobca nenamietal. Občiansky súdny poriadok v ust. § 24 nasl. umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Uvedené zákonné ustanovenie, ale ani čl. 47 ods. 2 Ústavy SR nevyklučuje, aby aj združenie na ochranu spotrebiteľa bolo zastúpené advokátom. Vychádzajúc z uvedeného je preto potrebné dospieť k záveru, že vedľajší účastník má v zásade právo na náhradu trov konania, avšak vždy je potrebné posudzovať účelnosť trov právneho zastúpenia v každom individuálnom prípade. V danom prípade odvolací súd videl účelnosť vynaložených trov už samotným charakterom vedľajšieho účastníctva, keď vedľajší účastník vstúpil v danom konkrétnom prípade do konania za účelom ochrany práv spotrebiteľa. Účelnosť vynaložených trov odvolací súd videl i v tom, že práve v dôsledku úspešne vznesenej námietky premlčania zobral žalobca svoj návrh späť a došlo k zastaveniu konania. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne posúdil nárok vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 146 ods. 2 OSP, ale nesprávne postupoval pri určení výšky náhrady, pretože pre určenie výšky náhrady trov konania (sadzby odmeny za právnu pomoc) mal správne vychádzať z výpočtového základu podľa § 10 ods. 1, 2 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“). K aplikácii § 11 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. odvolací súd dodáva, že s poukazom na § 11 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. uvedené ustanovenie je možné aplikovať len v prípade, ak spotrebiteľ v spore zo spotrebiteľskej zmluvy nemal úspech ani čiastočný, čo nebol daný prípad. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka podľa § 220 OSP zmenil a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania za 2 úkony právnej pomoci po 141,09 eura (prevzatie a vyjadrenie k veci podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), 2x 7,63 eura režijný paušál (podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) a 20% DPH v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.

z. Spolu náhrada trov prvostupňového konania predstavuje sumu 356,93 eura, ktoré je povinný žalobca zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a úspešnému vedľajšiemu účastníkovi v odvolacom konaní priznal náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z dvoch úkonov právnej pomoci (podané odvolanie a vyjadrenie k odvolaniu) po 13,28 (v zmysle § 10 ods. 1 a § 14 ods. 3 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.) vo výške 26,56 eura, režijný paušál vo výške 15,26 eura (2 x 7,63 eura) a 20% DPH. Spolu trovy odvolacieho konania predstavujú sumu 50,18 eura. Keďže predmetom odvolacieho konania boli iba trovy konania, a nie vec sama, z ktorej si právny zástupca nesprávne žiadal priznať odmenu, základná sadzba tarifnej odmeny bola vo výške 26,56 eura, ktorá sa v zmysle § 14 ods. 3 písm. b) vyhlášky znížila na 1-icu.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.